

тивни и граждани *пассивни*, и че различието между едните и другите ся основава на различията на имуществатата. Послѣ ся оказва, че има *избиратели* и *не избиратели*, които ся различаватъ помежду си пакъ по имуществата. Ако самитъ творци на декларацията така развлеченно ся отклоняватъ отъ политическото си исповѣданіе на вѣрата, то очевидно е, че това исповѣданіе нѣма такава чудодѣйствена сила, която сама по себѣ си би можала да покорява умоветъ и да ги направлява къмъ разрушението на прекраснитъ политически системи.

При всичко, че по долнитъ классове не обърнали внимание на декларацията, но тѣ изведнѣжъ ся видѣли въ числото на *пассивнитъ* граждани; тогава тѣ си намѣрили предводители, и скоро обнаружили, въ твърдѣ значителна стѣпень активносгъ. Печатътъ оставалъ съвършенно свободенъ; — националната гвардия късала по нѣкога обявленията отъ стенитъ, а парижския градския съвѣтъ по нѣкога искалъ, щото на всѣки печатенъ листъ да има името на отговорния издатель; но подобни распорѣждания бивали съвършенно случайни и произволни, всѣкога, извиквали силни противодѣйствия и никога не достигали общата-си цѣль, т. е. не сж можали нито да заплатятъ радикалнитъ писатели, нито да отслабятъ тѣхното влияние на массата пролетариата. Сжщо тѣй правата на ассоциацийтъ не биле ограничени нито отъ никакъвъ законъ, и *пассивнитъ* граждани на които било отказано гласоподаванието въ изборитъ, спѣчили ли, благодарение на правата на ассоциацийтъ и на ука-